Ч. 242 Субота 28 жовтня (9 падолиста) 1895 Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Незатверджене вибору дра Люеґера.

Коли стало звістно, що по виборах до віденьскої ради громадскої, при котрих побідили рішучо антисеміти, дра Люеґера вибрано 93 голосами на бурмістра Відня, заінтересувала ся була сею справою ціла Монархія; всі питали, що тепер буде? Чи вибір дра Люеґера буде затверджений чи ні? Ще цікавійше ставлено питанє: що зроблять з сим фактом президент міністрів і взагалі нове правительство? Чи doрадять они Монарсі затверджене вибору, чи ні? В парляментарних кругах, де найбільше інтересували ся сею справою, ходили всілякі вісти, але в послідних днях були майже всі того переконаня, що вибір буде затверджений. То переконане були рознесли вже навіть віденьскі ґазети по цілій монархії доказуючи кожда по своему, що до того змушують всілякі важні причини, а іменно та, щоби в парляменті не збільшати опозициї. Тимчасом вже в середу перед полуднем розійшлась була по Відни чутка, що вибір дра Люеґера не одержав Найв. затвердженя. Зразу не хотів ніхто тому вірити, аж наконець вечером того дня показало ся, що та вість була правдива.

Вечером в середу о 6 год. одержав правительственний комісар Фрібайс повідомлене о незатвердженю вибору з намістництва і подав сю вість до відомости дра Люеґера і членам ради слідуючими словами: Єго ц. і к. апост. Величество Найв. рішенем з дня 5 падолиста не зволили затвердити вибору адвоката дра Кароля Люеґера на бурмістра столиці і резиденциї, міста Відня.

В парляменті розійшлась вість о незатвердженю дра Люеґера зараз на початку засіданя. Зразу не хотів ніхто тому вірити, але незадовго показало ся, що то правда. Посли, особливо галицкі випитували президента міністрів, чи то правда, а той казав їм, що дійстно так есть. Антисеміти не хотіли тому також зразу вірити, аж їх завірили о тім клерикальні посли. О факті сім завелась зараз так оживлена розмова, що ніхто вже майже не звертав уваги на то, що дієсь на засіданю Палати. А мимо того вість та не зробила великого враженя; лиш в громаді антисемітів видко було більше заворушене. Сам др. Люеґер явив ся в Палаті около 3 год., де его вже дожидали з нетерпеливостию его одномишленники. „Можете мені поґратулювати“ — відозвав ся він голосно до окруживших его товаришів — „мене не затверджено і я знову свобідний чоловік, я собі звичайний др. Люеґер“. — Ті слова вимовив він в очевиднім роздразненю і додав, що аж тепер піде борба на добре.

Опісля обговорював др. Люеґер з своїми приятелями в крузі послів становище правительства і мотиви, що спонукали его незатверджене. З антисемітскої сторони говорено, що то угорскі впливи стались причиною такого рішеня. Коли-ж другі посли — як каже N. W. Tagblatt — спитали президента міністрів ґр. Бадені'ого, чи то правда, він відповів їм, що тут не було ні найменшого впливу зі сторони Угорщини на рішене правительства; цісарске рішене наступило в повній згоді з внесенем правительства.

В ратуши зробила вість о незатвердженю дра Люеґера велику несподіванку; там до послідної хвилї думали, що вибір буде затвердженим. Кажуть, що навіть комісар правительственний др. Фрібайс був тої гадки і лагодив ся вже зробити місце новому бурмістрови. Вечером в середу знав він вже о незатвердженю Люеґера, але не мав ще урядового повідомленя. Аж о 6 год. з'явив ся урядник з намістництва, котрий приніс ему дотичний документ. Зараз зроблено відписи із згаданого урядового комунікату і повідомлено о нім дра Люеґера та 15 радних. На тім закінчило ся урядове поступоване.

Позаяк в ординациї виборчій для ради громадскої сказано, що коли-б вибір бурмістра не був затверджений, то до 8 днів треба приступити до нового вибору — то теперішна рада має вже нині застановити ся над сею справою. Цікава отже річ, що тепер дальше буде? Віденьскі ґазети кажуть, що антисеміти знайшлись в труднім положеню, бо мусять рішити ся, чи хотять і дальше держати ся свого проводиря, чи пустити ся его, а вибрати кого иншого на бурмістра. Ліберальна меншість ради громадскої не забирала би в сій справі голосу. Що же до самих антисемітів, то кажуть, що т. зв. антисемітский клюб городяньский, ще тогди, коли др. Люеґер був на авдиенциї у президента міністрів, і скликав его нараду, постановив підпирати Люеґера на всякий случай хоч би его вибору і кілька разів не затверджено. Кажуть також, що сам Люеґер був противний такій опозициї, але клюб постановив ей держати ся. В такім случаю не повіставало би нічого иншого, як лиш розвязати знову ново вибрану раду, котра ще навіть не уконституовала ся і розписати нові вибори. Коли-ж би др. Люеґер сам зрезиґнував, то може бути, що якийсь другий член антисемітскої партиї одержав би потвердженє.

Цікаво тепер, як відносять ся в цілій сій справі поодинокі партиї до самого правитель-

1)

До Сьвятої Землї.

(Після записок о. Якова Пріґля переповів і многими поясненями доповнив — К. Вербенко.)

„Прїидите, видите мѣсто, идѣже леже Господь“. Ідіть, подивіть ся на місце, де лежав Господь. (Єванг. від сьв. Матея, Глава 28 зачало 6). Коли я був ще малим хлопцем, оповідала мені мати між иншим також о місті Єрусалимі, в котрім Спаситель сьвіта помер за нас на хресті, де его похоронили і він третого дня воскрес із мертвих. Я сказав тоді до неї: Мамо, коли будете колись їхати до Єрусалима, то возьміть і мене з собою. А она відповіла: Моя дитинко, не можу тобі того обіцяти, бо дорога туди далека і сама не знаю, чи колись зайду аж до Єрусалима. Мені тоді анї при думці не було, що я колись в моїм житю буду мати то щастє дістати ся до Сьвятої Землї та до сьвятого міста Єрусалима. Але то, що мені в дитинних літах здавало ся неможливим, удалось мені на старість наслідком того, що війшли ся всілякі дивні обставини. Я не довго надумував ся і вибрав ся в дорогу до Сьвятої Землї. З Відня вибирають ся що року громади путників до Сьвятої Землї. Але що в 1893 р. вимково не вибирали ся путники до Сьвятої Землї, то я зважив ся сам туди поїхати. Потрібні до того приготовленя були борзо пороблені.

Дня 9 марта 1893 р. виїхав я Полудневою зелізницею до Триесту. На цілій дорозі була красна весняна погода, лиш на Семерінґу була ще люта зима і страшенна заметіль. Семерінґ есть то передолина в горах т. зв. цетийских Альпах на самій граници долїшної Австриї і Стириї. Назва Семерінґ есть походженя славяньского і значить то само що „смерековина“ або „смерекові лїси“. Тою передолиною переходить через гори зелїзниця, крутить ся і вє ся понад страшенно глубокими ярами, то знов нараз щезає десь в тунелях. Де суть яри, там їде зелїзниця височезними, мурованими віядуктами, з котрих той, що коло села Паєрбах, есть найдовший, бо має 228 метрів, а есть на 25 метрів високий. Але найвисший і найвеличавійший віядукт есть той, що переходить через т. зв. студену передолину (Kalte Rinne); він есть збудований в два поверхи і високий на 46 а довгий на 184 метрів. Аж страх бере і голова крутить ся, коли виглянути з ваґона, коли їде ся тим віядуктом; суть люди, котрі не можуть навіть споглянути в таку велику пропасть і на саму згадку, що їдуть понад нею, замикають собі очи. Поїзд скоро переїзджає понад ті яри і як би для відміни заїздить від часу до часу в тунелї, котрих тут есть аж15, а з котрих один, що переходить попід саму найвисшу передолину, есть 1428 метрів довгий. Семерінґска передолина починає ся по сім боці гір, в долїшній Австриї від місточка Ґлоґніц, а кінчить ся по тамтім боці в Стириї в місточку Мірццушляґ. Літом можна на Семерінґу стрітити богато Віденців, котрі виїзджають сюди в гори на сьвіжий воздух. Для їх вигоди есть тут побудований не лиш обширний дворець зелїзниці, але також і кілька дуже порядних готелїв.

Красний вид представив ся нашим очам, коли ми нараз з весни в долинї заїхали в зиму на горі і опинили ся серед великої снїговиці. У ваґонї було любе товариство і серед веселих розговорів минув нам час дуже борзо, так, що ми без всякої утоми приїхали вечером до Триесту.

В пятницю 10 марта о 11 годинї перед полуднем пішов я на пароход товариства Льойд, званий „Vorwärts“ („Вперед“), що мав їхати з Триесту до Александриї. Пароход „Vorwärts“ есть то великий і красний корабель, котрого парова машина має силу 2000 коний, а котрий може взяти 2476 тон (майже півтретя мiлiона кільоґрамів) набору. Коробель той осьвітлюєсь електрично і має дуже вигідне поміщенє. Около полудня підтягнено якорі і пароход посунув ся величаво по сильно розбурханім морю. На пароходї було богато пасажирів з ріжних сторон сьвіта. Поволи познакомлювали ся одні з другими і незадовго ціла громада подорожних творила мов би одну родину, серед котрої чоловік чув ся, як коли-б у себе дома.

В суботу 11 марта, вечером підплив наш

ства. Поки що, можна то побачити лиш із відзиву ґазет. Антиліберальні орґани як Deutsche Ztg. і Osstdeutsche Rundschau помістили острі артикули против правительства і кажуть, що кабінет ґр. Бадені'ого есть одвічальний за наслідки незатвердженя дра Люеґера. Deutsches Volksbl. доносить яко річ певну, що більшість ради громадскої не дасть ся зіпхнути з дороги свого обовязку, який мае супротив дра Люеґера. Партия, до котрої зачисляе ся більшість ради громадскої, вступить на вказану їй дорогу і возьме ся до найзневої їй борби.

N. fr. Presse, орґан лібералів пише: Будучність Відня крие ся все ще в мрачній осліоні, але коли-б навіть нічого не мало осягнути ся для Відня, правительство осягне без сумніву якийсь результат, бо публичне мнїнє научить ся шанувати міністерство. Було би передчасно голосити вже нині, що міністерство ґр. Бадені'ого есть знаменитим правительством, але кождий мае то чувство, що то дїйстне правительство.

Vaterland говорячи о незатвердженю дра Люеґера, каже, що се рішене не мае нічого спільного з поглядами партий політичних. Передовсім нема і не може бути бесіди о вмішуваню ся Угорщини. Ґазета ся напоминае прихильників дра Люеґера, щоби не демонстрували против запавшого раз рішеня, бо то не довело би до ніякого результату.

Fremdenblatt каже: Ґр. Бадені може повеличати ся, що сповнив діло в дусї консервативнім, скоро не даючи себе ввести в блуд підшептам вигідного опортунізму, не допускае, щоби в адміністрациї великих тїл громадских примінювали ся окремі засади; тут преці як і всюди рішае почуте певности, що адміністрация та буде ведена користно і безсторонно. Кабінет, котрого шеф виголосив, що „хоче кермувати, а не хоче бути кермованим", мусить також підняти ся задачі передованя і поясниваня публичної гадки. Бурмістр резиденциї мусить цїлою своею минувшостию давати поруку безсторонного береженя всїх прав, а такої поруки дотеперішна діяльність дра Люеґера, виповнена аґітациями, ніяк не дае. Коли-б теперішна рада громадска особу дра Люеґера ставила висше як автономію, в такім случаю конфлікти межи партиєю (антисемітскою) а правительством не дались би оминути і тогди кабінет був би імовірно змушений станути сам на сторожи інтересів міста.

Перегляд полїтичний.

Цікаво укладають ся відносини в Чехії, але о скілько видко, не на успокоене сего краю. Староческа партия оголосила тепер з підписами дра Ріґера, дра Штайдля і Седляка відозву, в котрій каже, що уступае зовсїм з поля політичного і при надходячих виборах до ческого сойму не буде ставити ніяких кандидатів, а то для того, щоби партиї опозицийній дати можність вступити на дорогу ведучу до цїли. Молодочехи оголосили знов відозву, в котрій кажуть, що нарід ческий не залишить дотихчас опозициї, доки не будуть дані поважні основи до політичної і народної угоди з Чехами на цїлім обшарі ческої корони. Посли ческі будуть домагати ся ревізиї конституциї і заведеня національної школи. Наконець вірноконституцийна партия більшої посїлости в Чехії каже в своїй відозві, що мусить стреміти до узисканя собі своєї репрезентациї в соймі, позаяк компроміс з консерватистами розбив ся.

Росийским міністром справ внутрішних іменований Ґоремікін. До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що з іменованем нового міністра настануть змін як в самім міністерстві так і в цїлій адміністрациї державній.

В Туреччині настала зміна кабінету. Міністром справ заграничних іменований дотеперішний посол в Берлинї Тавфік; міністром справ внутрішних, ґубернатор Анґорн Менджі; міністром справедливости, ґубернатор Адриянополя Абурраман; міністром фінансів, Сабр-бей; міністрами війни, маринарки і просьвіти позістали ті самі, що були доси.

Новинки.

Львів дня 8 падолиста 1895

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового Еразма Екґардта з Заліщик до Кракова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданю з дня 4 с. м.: 1) Висказати учителям народних шкіл Іґн. Спиридовичеви в Мариямполи і Стеф. Колпачкевичеви в Перемишли при нагоді переходу їх на пенсию признане за довголітну, ревну і успішну учительску службу; 2) затвердити вибори Фр. Іранта учителя мужескої школи народної в Золочеві на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Золочеві, а Йос. Василькоеского учителя народної школи в Галущинцях на представителя учительства до окружної Ради шкільної в Скалаті; 3) визначити Алекс. Оржеховского управителя народної школи в Ягольници на другого представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Чорткові; 4) іменувати о. Мих. Клюка греко-кат. катихитом в 5-клясовій школі мужескій в Долинї, Ів. Коростіля управителем 2-клясової школи в Болшеві, Клим. Микитку управителем і Елеон. Микткову старшою учителькою 4-клясової школи мішаної в Николаеві; 5) затвердити в учительстві в середних школах учителів: Зах. Дембіцера при ґімназиї в Коломиї, о. Ів. Слюзара в реальній школї у Львові, Йос. Чабаньского при ґімназиї в Ярославі, дра Винк. Сьмялка і Роб. Клеменсевича в IV-тій ґімназиї у Львові; 6) іменувати суплентами в середних школах: Вас. Ткачкевича при ґімназиї в Станиславові, Вас. Винаря при рускій ґімназиї у Львові, Богд. Лепкого при ґімназиї в Бережанах, Мих. Ґонета в реальній школї у Львові, Кар. Вавроша при ґімназиї в Ярославі; 7) зорґанізувати двоклясову школу в Теребовли на передмістю „Сади" від 1 вересня 1897; 8) виключити громаду Передмісте Дубецке з округа шкільного в Дубецку і зорґанізувати одноклясову школу народну в Передмістю Дубецким від 1 лютого 1896; 9) перемінити двоклясову школу народну в Щавници на чотироклясову, а одноклясову в Останю на двоклясову від 1 лютого 1896 р.

— **Титул ґрафа** надав Є. В. Цїсар властителеви більшої посїлости Юліяви з Ольбрахтич Вільскому.

— **Холера.** Стан холери в краю з дня 5 падолиста с. р. так представляе ся: В гусятиньскім повіті в Хоросткові остае на дальше 1 особа в лїченю. — В повіті Каменецкім в Радехові було з попередних днів 3 недужих, занедужала 1 особа, виздоровіла 1, померла 1, а в лїченю остали дві. — В Перемишли була 1 недужа особа і виздоровіла. — В тернопільскім повіті в Кривках остають на дальше в лїченю 3 особи, в Лучцї 1, в Острові були з попередних днів 4 особи недужі, виздорвіла 1,

---

пароход до італїяньского міста Бріндізі. Тут з'явив ся зараз на нашім корабли італїяньский лїкар, щоби зревідувати всїх подорожних, чи здорові і не пустити недужих до міста. На щастє всї подорожні аж до того часу були зовсїм здорові. Кількох подорожних вийшло зараз з корабля і пішли до міста, за то поприходили нові з міста. З корабля позношено товари, призначені до сего міста і набрано нові; посходились італїяньскі крамарі та сьпіваки з Бріндізі зі своїми мандолїнами (ґітарами, що виглядають мовби перерізана повздовж на половину грушка). Крамарі продавали подорожним всїлякі товари, а сьпіваки сьпівали італїяньскі народні пісні і так настало незадовго на покладі корабля оживлене і дуже веселе житє.

Около півночи підтягнув наш корабель знову свої якорі і відплив з Бріндізі; через пролив Огранто виплив він з Адрийского моря на море Середземне. Була неділя, 12 марта, досьвіта, коли наш пароход перепливав через пролив Огранто. На Середземнім мори настала буря і много подорожних дістало морскої хороби. Єсть то хороба не так небезпечна, як дуже розстроююча і ослабляюча чоловіка. Що єсть причиною тої хороби, лїкарі ще й доси не знають; загально однакож здогадують ся, що через гойдане та колисане на корабли особливо підчас бурі настае в чоловіці, в круженю в нім крови, якась зміна і від того зачинае чоловікови крутити ся голова, робить ся недобре і наконець приходить блювота, а з нею загальне ослаблене. Майже кождий чоловік, що пливе перший раз кораблем, дістае тої хороби, від котрої ліку нема; она тягне ся два, три дни, часом і довше, аж наконець щезае сама від себе, бо чоловік увикне до їзди кораблем. Морскої хороби дістають найборше ті, що боять ся їхати кораблем; противно, люди відважні і сильної волї майже нїколи еї не дістають. Ще заким сонце стало в полудне, утихла буря і наш пароход сунув ся борзенько по безкраїм морю. Ми плили чим раз дальше і дальше, минали острови Корфу, Санта Мавра, Арґостолї та остров Занте. О острові Занте каже італїяньска приповідка: Isola Zante è fior di Levante. Остров Занте єсть цьвіткою Леванти. (Італїянцї, бачите, називають Левантою всї краї, що лежать від них на всхід, аж по ріку Евфрат в Азиї. Звичайно же розуміє ся під назвою Леванти побережа Анатолїї або Малої Азиї, Сириї і Єгипту). На острові Занте було під ту пору страшне землетрясенє, від котрого завалились були всї доми і люди мусїли перебувати під наметами в поли або таки під голим небом. В далекій дали виднїли ся високі гори Пелопонезу (грецкого півострова), що були ще вкриті снігом. Відтак підплили ми під остров Кандию або Крету. За той час довгої дороги прилетїла була до нас на корабель змучена перепелиця і сїла собі на покладі, посиділа собі тут, доки не відпочила, а відтак полетїла в дальшу дорогу.

Ві второк 14 марта, по полудни, показало ся побереже Африки, а вечером станув вже наш пароход під Александриєю. Позаяк заїзд до пристани задля многих підводних скал єсть дуже небезпечний, то наш корабель завів до неї александрийский лоцман, чоловік, що знае всї небезпечні місця, і показуе чужому кораблеви дорогу, куди би можна найлїпше переплисти. Коли наш корабель станув в пристани, то настала на нїм сцена, котру трудно описати та оповісти. Араби, хлопи як дуби, поубирані в ріжнобарвну одежу, кинулись на наші пакунки і почали їх розривати між себе, а дальше й бити ся над ними; кождий ловив собі за пакунок або за якого пасижира і тягнув єго за собою. Ми вийшли на беріг і мусїли насамперед перейти через єгипетску комору. Тут зревідовано досить борзо наші пакунки, оглянено наші паспорти і єгипетскі урядники митові пустили нас до міста.

Александрия.

Александрия єсть місто, котре варто видїти; оно було вже в старовину по Римі найславнійшим містом на сьвіті. До Александриї вислав був сьв. Апостол Петро з Риму сьв. Євангелиста Марка і назначив єго епископом в Александриї. В Александриї жили сьвяті Атаназий і Кирило, сьв. Катерина і др. Місто оснував македоньский король Александер Великий на 331 лїт перед рожд. Христ. Турки і Араби називають се місто Іскандеріє або Скандеріє. Теперішне місто стоїть в тім місци, де колись було давне, а дивно то, що давнїйше місто стояло далеко нисше, як теперішне, бо під теперішним знаходять ся слїди давного. Колись була тут славна на весь сьвіт бібліотека, котру спалили по части Турки, по части таки самі християни. З нинїшних будинків найцїкавійші палата кедива, новий музей александрийский, в котрім переховують ся знайдені в місті памятники по старім місті, деякі турецкі мошеї а відтак стовп Помпея, котрий стоїть вже трохи поза містом, в арабскій части і памятник Мегемета Алього, першого кедива (віце-короля єгипетского) родом Альбанця, котрий присланий сюди турецким султаном на ґубернатора, убив одного дня кількасот Мамлюків, що з давних невільників поробились були в Єгипті панами, а відтак при помочи свого альбаньского войска сам зробив ся паном в Єгипті і майже независимим від Туреччини. Місто мае богато красних пальмових садів і дуже красний, великий парк, званий Антоніядіс.

лишило ся 3; в Тернополи остае на дальше в лїченю 1 особа. — В повітї теребовельскім в Будзанові лишила ся 1 недужа особа, в Янові занедужала 1 особа, і лишила ся в лїченю, в Різдвянах остала 1 особа в лїченю, в Струсові була 1 недужа особа, занедужала 1, остае в лїченю на дальше 2 особи; в Варваринцях лишило ся з попередних днїв 5 осіб недужих, з тих 1 виздоровіла, а остало в лїченю 4; в Зубові лишили ся з попередних днїв 2 недужі особи і ті виздоровіли. — Разом було недужих в лїченю з попередних днїв 31 осіб, занедужали 3 особи, виздоровіло 6, умерла 1, остало в лїченю 27 осіб.

— **Огнї.** Дня 1 с. м. вибух огонь на латиньскім приходстві в Щуровичах і знищив стодолу та шпу з цїлим сегорічним збором збіжа. Шкода виносить звиж 3000 зр. і була лиш в части обезпечена.

— **Старинні викопалища.** При розкопуваню могили в Борткові, повіта золочівского, найшли селяни Григ. Данкович, Петро Хамула і Гр. Горгота великий старинний топір і дві підкови, а в другій могилї найдено старинну збрую. Ту збрую купив місцевий дїдич, топір і підкови лишили ся в руках селян.

— **Третя судова розправа.** В марті с. р. засудив трибунал суду присяжних у Львові Агнїшку Костелецку і братів Смольницких з Зубрі на кару смерти за убийство мужа Агнїшки, Казимира Костелецкого. Трибунал касацийний зніс той засуд і розписав нову розправу, при котрій Костелецка і Іван Смольницкий були засуджені на смерть, а Йосифа Смольницкого увільнено. Засуджені внесли знов жалобу неважности, а трибунал касацийний дня 4 с. м. зніс другий раз засуд і розписав нову, трету в тім процесї розправу перед судом присяжних у Львові. Оборону у Львові вів адвокат др. Лисевич.

— **Убийство і рабунок.** З Тернополя доносять, що в ночи з 4 на 5 с. м. прийшов до коршми в Семяківцї під Збаражем якийсь незнакомий російский вояк і зажадав від шинкаря горівки. Шинкар дав воякови кілька разів горівки і перекуску очевидно безплатно, а тодї зажадав вояк ще й грошей. Коли шинкар не хотів дати грошей, вистрілив вояк з карабіна і ранив шинкаря Леона Линчича, а що ранений ще боронив ся, то вояк проколов его кілька разів баґнетом. На крик нещастного надбіг лїсний з Семяківки, але й того вояк убив, а відтак обрабувавши обі жертви утїк на росийску територию.

— **Душигріш.** В Гімберґ під Віднем помер сими днями 84-лїтний мілїонер Хр. Шаде, один з найбільших скупарів. Він був сином славного свого часу друкаря і накладця. Помершого виховував его отець в великім скупстві, так, що до 35-ого року житя, т. е. до смерти батька, не мав Шаде нїколи нї крейцаря при души. Пізнїйше коли унаслїдив величезний маеток, став таким скупим, що оповідали о нїм як о якім чудовищу. Помершпй мав дивне упереджене до лїкарів, уважаючи їх за найнепотрібнїйших людий на сьвітї. О его скупстві сьвідчать на пр. те, що цїле житє їв одною срібною ложкою, аж вкінци зробила ся в нїй дїра. Шаде велїв залатати єї оловом і їв нею дальше. Перед 40 роками оженив ся був, але жінка померла ему по роцї — бо не хотів прикликати лїкаря. Пізнїйше мав господиню, котрій обіцював до кінця житя, що з нею оженить ся — але обіцянки не додержав. До кінця житя ходив в білю і одежи свого вітця. Полишив мілїоновий маеток, котрий ще не звістно, кому дістане ся.

— **Страшний нещасливий випадок** лучив ся сего тижня на стациї Асод, угорскої державної зелїзницї. Молода жінка касиера хотїла дістати ся до бюра свого чоловіка і переходила з своїми трема малими дїточками через шини. На шинах був уставлений тягаровий потяг, але одна часть ваґонів була відлучена від решти потягу і через те вільне місце хотїла она з дїтьми перейти. В тій самій хвили рушили ся ваґони і номимо розпачливого крику молодої жінки стало ся страшне нещасте. Трилїтний хлопчик дістав ся під колеса, котрі его цїлковито роздавили, так, що він в тій хвили погиб, жінцї відтяли колеса рамя, а двом дїтям ноги. Нещасливих відвезено до Будапешту, де їм відтято зранені члени. Касиер хотів застрілити ся, але ще в послїдній хвили удало ся вирвати ему з рук револьвер.

— **Страшний убийник.** В Прайцляв арештовано коваля Шпрінґштайна за сїм убийств. Він отроїв свою жінку стрихнїною; крім того підозрівають, що він убив в Кенїґсберґ свою маму, шваґра, сестрінця, учительку Фіхтелькорн і одного з своїх челядників, вкінци й свого батька тим, що держав его голову так довго в баняку з водою, поки той не удушив ся.

— **Подяка.** Сим складаю прилюдну подяку честним ґаздам і ґаздиням, котрі причинили ся до будови нової церкви в Яблоници як значнїйшими квотами грошевими так і працею та порадою, а іменно: Прокопови Мироняк, Іванови Личковскому, Андрієви Маларчук, Іванови Мотрук, Іванови Москаль, Василеви Шовченюк, Гафії Жоківчук, Гафї Ільчук, Федорови Голембійовскому. Яблониця дня 6 падолиста 1895. *Мелетій Недельский.*

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 21** містить: Психольоґічний образок П. Кирчова „Він помер....“; — посмертну згадку „Людвик Пастер“ В. Ш-а; — початок критичних заміток про книжку „Школа народна ч. III. у Львові 1894“ Ю. П.; — продовжене А. Глодзиньского „Огород шкільний“ і всячину та конкурси.

— **„Дзвінка“ ч. 21** містить: Продовжене оповіданя Льва Толстого „Два старцї“; — байку Л. Глїбова „Громада“; — казку „Що страшнїйше“; — образок Одарки „Моя мама“; — байку „Віл“; — байку „Воробець та билина“; — казку „Двоє розумних“; — оповідане „Бідний Омелько“ і загадки, ребуси, задачі і пр.

Телеґрами.

Відень 8 падолиста. В комісиї рільничій поставив пос. Пацак резолюцию, щоби всякі картелї піддано під надзір держави взглядно краю, евентуально карано за їх завязуване. Правительство згодило ся на ту резолюцию.

Париж 8 падолиста. Директор фінансової інституциї „Credit Foncier“, Хрістофль, подав ся до димісиї оправдуючись тим, що в палатї послів поставлено внесене, щоби послам заказано належати до яких небудь інституций фінансових.

Константинополь 8 падолиста. Нове правительство рішило ся, кажуть, взяти ся енерґічно до заведеня ладу і спокою в зворохоблених провінциях.

В Александриї приймили мене щиро оо. Францісканп, що мають свій монастир при церкві сьв. Катерини. Тут зібралось вже було богато путників. Американцї, Французи, Італїянцї, Ішпани — всї они вибирали ся до Єрусалима на надходячі Великоднї сьвята. В середу дня 15 марта запросили мене Всечест. СС. Боромейки, щоби я у них відправив службу Божу. Они тут мають свій монастир, а при нїм школу для дївчат і пристановище для малих дїтий. Підчас служби Божої відспівали дїти в церкві одну пісьнь по нїмецки. По службі Божій опроваджували мене Всечест. Сестриції по своїй школї. Наука викладае ся там в нїмецкій мові, але дїти учать ся італїяньскої, французкої і арабскої мови. На другий день відслужив я службу Божу в прекраснїй церкві сьв. Катерини у Францісканів. По службі Божій опроваджували мене Всечест. оо. Раймунд і Павлин по містї, а по полудни поїхали ми до славного, парку Автоніядес. Ми їхали безконечно довгою, пальмовою алеєю, коло котрої з правого боку іде канал в Нїлю, а з лївого боку стоять прекраснї вілї египетских вельмож. Довго треба нам було їхати, заким ми доїхали до парку. Сам парк виглядае як великий лїс, в котрім повно пальм, оливних дерев, кедрини і тамариндів, а поміж деревами суть просторі місця зарослї травою і засіяні цьвітами. На самім кінци парку зайшли ми помолити ся до печери, в котрій укривав ся сьв. Атаназий через пять лїт перед своїм гонителем Арією.

Арія був родом з Лібії і в 313 р. сьвящеником в Александриї. Нараз виступив він против церкви і став учити, що Бог Отець, а Бог Син не есть одно і то само, не есть один Бог. Знайшло ся богато таких, що услухали его науки і відорвали ся від единої церкви. Тим способом зробив ся перший великий роздор в христяньскій церкві. Наука Арія розійшла ся була досить борзо по цїлім тодїшнїм сьвітї християньскім і християни подїлились на дві части; одні остались вірні науцї церкви, другі пішли за наукою Арії, і тих називано длятого Аріянами. Епіскоп Александер скликав був синод до Александриї в 318 р., кинув на Арію клятву і виключив его з церкви. Арія уперся при своїм і роздор в християньскій церкві пішов на добре. Против того Арії і его фальшивої науки виступав з цїлою рішучостию сьв. Атаназий. Він був сином християньских родичів, чоловіком вельми даровитим і ученим; епіскоп Александер висьвятив его в 319 р. на дияконa і він став з цїлою силою побориати Арію і его фальшиву науку. Коли грецкий цїсар Константин скликав перший великий собор до міста Нікеї, виступив на нїм сьв. Атаназий з так переконуючими доказами против науки Арії, що навіть деякі приклонники і приятелї Арії підписали ухвалу собору, признаючу науку Арії фальшивою. З тої пори стали Аріяни великими ворогами сьв. Атаназия, що так він мусів кілька разів утїкати перед ними з Александриї. Аж за цїсаря Валенса міг він вже спокійно жити в Александриї, де і помер 3 мая 373 р. Арія помер скорше і нагло в 336 р.

Дня 17 марта покинув я Александрию і поїхав зелїзницею до Каіра. Зелїзниця іде дуже урожайною долиною, котру наводняе ріка Ніль. Подорож була дуже красна, в Єгиптї в тій порі есть вже лїто, збіжа цвили а люди були при роботї в поли, коло них пасла ся їх худоба: верблюди, буйволи, корови та вівції. По полудни о 2 год. станув поізд в Каірі.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Кисілевский.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.